

Китоби Юил ва Калисои Лоадикияи Адвентистони Рӯзи Ҳафтум — Рақами понздаҳум

Jeff Pippenger

2025-12-21

Шумораи понздаҳ

Ман бар он ҳастам, ки барои он ки кас беҳтарин умедро ба шинохтани аҳамияти чор ояти аввали боби якуми Юил дошта бошад, фаҳмидани робитаи рамзи чор насл бо паёми борони охири аҳамияти муҳим дорад. Юил суруди тоқзорро месарояд, аммо банди оғози сухани ӯ ҳамбастагии нубуввати аҳд бо чор насл аст.

Ва ба Абром гуфт: «Ба яқин бидон, ки насли ту дар замин, ки аз онҳо нест, ғариб хоҳад буд, ва ба онҳо хизмат хоҳад кард; ва онҳо онҳоро чорсад сол азият хоҳанд дод. Ва он миллатро низ, ки ба он хизмат хоҳанд кард, Ман доварӣ хоҳам кард; ва баъд аз он онҳо бо молу мулки бисёр берун хоҳанд омад. Ва ту бо озоиштагӣ назди падарони худ хоҳӣ рафт; дар пири некӯ дафн хоҳӣ шуд. Аммо дар насли чорум онҳо боз ба ин ҷо хоҳанд омад; зеро гуноҳи амӯриён ҳанӯз ба камол нарасидааст». Ҳастӣ 15:13–16.

Ин порча пешгӯиест, ки тавассути ҳаёти Мӯсо ба иҷро расид. Вақте ки китоби Юил суруди тоқзорро бо ишора ба чор насли вайронии рӯ ба афзоиш оғоз мекунад, он китоби Юилро бо насли чоруми пешгӯишуда ва ниҳой ҳамоҳанг месозад. Он насл ҳамон «насли баргузида»-и Петрус аст, ки аз ториқӣ ба «нури аҷиби» ӯ даъват шудаанд. Онҳо дар муқобили ҳамтоёни насли худ қарор дода шудаанд, ки ҳамчун насли афъиён муаррифӣ мегарданд. Он насли ҷаҳорум ва ниҳой аз ҷониби Юҳанно намояндагӣ мешавад, ки рамзи саду чилу чор ҳазор аст, ки «даъватшуда, баргузида ва вафодор» мебошанд.

Дар соати 9/11 даъватшуда, дар нидои нисфишаб интиҳобшуда ва дар бӯҳрони қонуни якшанбе вафодор, ҳамон тавре ки левиён дар исёнҳои ғӯсолаи тиллоии Ҳорун ва Ёробом вафодор буданд. Ҷонҳое ки дар Малокӣ 3 мисли нуқра пок мегарданд, левиён мебошанд, ки дар вақти паёми нидои нисфишаб интиҳоб мешаванд, зеро мӯҳрғузурӣ бо, ва ба воситаи, рехтани Рӯҳулқудс ба анҷом мерасад.

Дар мақолаи қаблӣ мо хатҳоро аз таърихи Мӯсо барҷаста намудем, ки онро Хоҳар Уайт ҳамчун алфайи нубуввати Китоби Муқаддас муаррифӣ мекунад, ва он ба таври нубувватӣ бо Масеҳ, ҳамчун омегаи нубуввати Китоби Муқаддас, пайваст мешавад. Мӯсо санги бунёдист ва Масеҳ санги сар. Ҳар дуи онҳо рамзҳои наҷот аз гуноҳ мебошанд, чунон ки инро наҷот аз Миср ба воситаи Мӯсо намояндагӣ мекунад. Аммо ҳамаи зухуроти қудрати Худо, ки ба дасти Мӯсо воқеъ шуданд, ба маротиб бештар паси сар карда шуданд, вақте ки Масеҳ аҳдро бо бисёрон барои як ҳафта тасдиқ намуд. Мӯсо алфа аст ва Масеҳ омега, ва омега рақами «22» аст ва алфа рақами «1».

Дар муносибат ба Мусо мо мебинем, ки раҳоне, ки тамоми шаҳодати нубуввати ӯро фаро мегирад, дар доираи об қарор дода шудааст. Раҳони ӯ аз оби Нил ҳангоми таваллудаш, Нӯҳро дар кишти тимсолвор нишон медод. Таъмид дар Баҳри Сурх бо Нӯҳ ва он ҳашт нафаре, ки дар кишти буданд, мувофиқат мекунад, ва он бошад, дар навбати худ, бо таъмиди Еҳушаъ дар дарёи Урдун мувофиқат мекунад, ки онро Масеҳ дар ҳамон маҳалли айнан такрор намуд. Шаҳодати Мусо аз раҳой дар дарёи Нил оғоз меёбад ва дар соҳилҳои дарёи Урдун анҷом меёбад. Таъмиди Масеҳ тадҳини ӯ буд, то сею ним сол то ба марги Худ шаҳодат диҳад, ки ин дар оғоз, дар таъмиди ӯ, намояндагӣ шуда буд. Дар эҳёи ӯ чанд қатрае буд, то рехтани комил дар Панतिकост.

Ваъдаи аҳди Худо ба инсоният аз Нӯҳ оғоз меёбад, ва ваъдаи аҳди ӯ ба қавми баргузида ба воситаи Иброҳим бо Мусо ба анҷом расид. Мусо, алфа, Исои омадаро, ки омега аст, пешнамун сохт; ӯ меомад ва аҳдро бо «бисёрон», на танҳо бо як қавми баргузида, тасдиқ мекард. Мусо, ҳамчун тимсоли Масеҳ, дар таваллуди худ ба аҳде, ки ба Нӯҳ дода шуда буд, мувофиқат мекунад, ки рангинкамон нишонаи он барои ҳамаи мардумон буд. Мусо ҳамчунин ба аҳде, ки ба қавми баргузида дода шуда буд, мувофиқат мекунад, ки хатна нишонаи он барои қавми баргузида буд. Кори аҳдии Мусо бо «бисёрон» буд, на фақат бо як қавми баргузида. Агар чунин намебуд, онҳо пайваста аз дасти гурӯҳи омехта азият намекашиданд.

Дар миёни ҳамаи гуногунрангии «обҳои наҷот», ки дар тамоми ҳаёти Мӯсо таҷассум ёфтаанд, таъмид дар Байт-Абара бар дарёи Урдун оғози таърихи аҳди Исроили қадимро дар Замини Мавбӯд бо анҷоми таърихи он, дар давоми он ҳафтае ки Масеҳ аҳдро бо бисёре тасдиқ кард, ба ҳам мепайвандад. Таъмиди Масеҳ бо таъмиди Исроили қадим мувофиқат мекунад, ва ҳар ду таърих аз эҳёи ӯ сухан мегӯянд, ҳангоме ки ӯ чанд қатра борон дамид, пеш аз боронҳои фаровоне ки панҷох рӯз баъд, дар Панतिकост, фуруд омаданд. Тамоми хатти алфа ва омега, аз лиҳози Мӯсо то Масеҳ, дар доираи обҳои наҷот тасвир шудааст.

«Ҳангоми таълим додани ин шогирдон, Исо аҳамияти Аҳди Қадимро ҳамчун шаҳодат ба рисолати Худ нишон дод. Бисёре аз масеҳиёни эътирофкунанда акнун Аҳди Қадимро рад мекунанд ва даъво менамоянд, ки он дигар ҳеҷ гуна ғоидае надорад. Аммо таълими Масеҳ чунин нест. ӯ онро то ба он дараҷа гаронбаҳо медонист, ки рӯзе гуфт: “Агар ба Мусо ва анбиё гӯш надиханд, ҳатто агар касе аз мурдагон эҳё шавад ҳам, бовар нахоҳанд кард.” Луқо 16:31.»

«Ин овози Масеҳ аст, ки ба воситаи падарони қавм ва анбиё сухан мегӯяд, аз айёми Одам то ба манзараҳои хотимавии замон. Наҷотдиҳанда дар Аҳди Қадим ҳамон андоза равшан ошкор шудааст, ки дар Аҳди Қадид. Ин нурест аз гузаштаи набавӣ, ки зиндагии Масеҳ ва таълимоти Аҳди Қадидро бо возеҳият ва зебӣ ошкор месозад. Мӯъҷизаҳои Масеҳ далели илоҳияти ӯянд; вале далели қавитаре бар он ки ӯ Наҷотдиҳандаи ҷаҳон аст, дар муқоисаи пешгӯиҳои Аҳди Қадим бо таърихи Аҳди Қадид пайдо мешавад». Ҳаваси асрҳо, 799.

Дар мақолаҳои, ки ба китоби Юил бахшида шудаанд, мо «пайғамбарҳои Аҳди Қадимро бо таърихи Аҳди Қадид», ҳамчунин бо таърихи Исроили рӯҳонии замони муосир муқоиса

карда истодаем. Хоҳ Аҳди Қадим бошад, хоҳ Аҳди Ҷадид, ё таърихи се ғаришта, ки дар соли 1798 оғоз ёфт, ҳамаи он хатҳои таърихӣ ҳамчун «овози Масеҳ» муаррифӣ шудаанд. Шаҳодати хаттии Китоби Муқаддас ва Рӯҳи Нубувват овози Масеҳ аст, ва овози Масеҳ — овози Ёст, ки Каломии Худост.

«Овоз»-и Каломии Худо, паёми Худост, чунон ки дар Каломии навишташудаи Ё ифода ёфтааст. Паёми Ё дар айёми охири паёми борони охир аст, ки, мувофиқи Юил, борони аввалро дар бар мегирад ва пас аз он борони аввал ва охир меояд.

Юҳанноии Ошкоркунанда садо чилу чаҳор ҳазореро намоёндагӣ мекунад, ки ба роҳҳои кӯҳан бозмегарданд, зеро ӯ аз пушти худ «овозе» мешунавад. «Овоз»-и пушти сар овози Масеҳ аст, ки «аз айёми Одам» ба ин сӯ садо медиҳад.

Ва ман баргаштам, то овозеро, ки бо ман сухан мегуфт, бубинам. Ва чун баргаштам, ҳафт шамъдони тиллоиро дидам. Ваҳй 1:12.

Ин оят шикастеро дар боби аввал ифода мекунад, зеро то ояти қаблӣ Юҳанно дар ҷазирае буд, ки Патмос ном дорад, аммо дар ояти дувоздахум ӯ бармегардад, ва аз он ҷо ба баъд Юҳанно дар Мақдасии Осмонӣ аст. Вақте ки ӯ бармегардад, чунин мекунад, зеро дар ояти даҳум аз қаблӣ худ овозе шунида буд.

Ман дар рӯзи Худованд дар Рӯҳ будам, ва аз паси худ овози бузургеро, мисли овози қарнаӣ, шунидам, ки мегуфт: «Ман Алфа ва Омега ҳастам, аввалин ва охирин; ва он чиро, ки мебинӣ, дар китобе бинавис ва онро ба ҳафт қалисое ки дар Осиё ҳастанд, бифирист: ба Эфсӯс, ва ба Смирно, ва ба Пергамус, ва ба Тиотира, ва ба Сардис, ва ба Филоделфия, ва ба Лаодикия». Ваҳй 1:10, 11.

Юҳанно намоёндаи онҳост, ки овози Масеҳро аз ақиби худ мешунавад. Ё паёми қарнаи Ирмиёро мешунавад, ки даъват ба бозгашт ба роҳҳои кӯҳан мекунад — роҳҳое, ки шарирон аз рафтани дар онҳо сарпечӣ карданд, ва қарнаи огоҳкунандаро, ки аз шунидани он низ сар мекашанд. Юҳанно гӯш дод, ва овозе, ки аз ақиби ӯ буд, Худро Алфа ва Омега шиносонд — Он Қасе ки роҳи навро бо роҳи кӯҳан нишон медиҳад.

Ва дар миёни он ҳафт ҷароғдон қасе монанди Писари Одам, дар ҷомеа то ба по пӯшида ва бар сина бо қамарбанди тиллоӣ баста буд. Қаси Ё ва мӯйҳояш мисли пашми сафед буданд, чун барф сафед; ва ҷашмонаш мисли алангаи оташ; ва пойҳояш монанди мисли биринҷи соф, чунон ки гӯё дар кӯра тафсонда шуда бошанд; ва овозаш мисли садои обҳои бисёр. Ва дар дасти ростии Худ ҳафт ситора буд; ва аз даҳонаш шамшерии тези дудаме мебаромад; ва ҷеҳрааш мисли офтоб буд, вақте ки бо қуввати худ медурашад. Ваҳй 1:13–16.

Дар ояти дувоздахум Юҳанно бармегардад ва рӯёии Масеҳро мебинад, ки хоҳар Уайт онро бо рӯёии Масеҳе, ки Дониёл дида буд, мувофиқ медонад; ҳамон рӯёест, ки Ишаё, Ирмиё, Ҳизқиёл ва Павлус дида буданд.

«Ман бо орзуи иштиёқи самимӣ ба он вақт менигарам, ки воқеаҳои рӯзи Пантикост бо қудрате ҳатто бузургтар аз он маврид такрор хоҳанд шуд. Юҳанно мегӯяд: “Ғариштаи

дигареро дидам, ки аз осмон фуруд меомад ва қудрати бузурге дошт; ва замин аз ҷалоли ӯ равшан шуд». Он гоҳ, чунон ки дар айёми Панतिकост буд, мардум ҳақиқатеро хоҳанд шунид, ки ба онҳо гуфта мешавад, ҳар кас ба забони худ.»

«Худо метавонад ба ҳар ҷоне, ки бо ихлос меҳоҳад ба Ӯ хизмат кунад, ҳаёти нав бибахшад [Одам ва водии устухонҳои Ҳизқиёл], ва метавонад лабҳоро бо ангишти сӯзоне аз қурбонгоҳ ламс намояд [Ишаё], ва онҳоро бо ҳамди Ӯ суҳанвари фасиҳ гардонад. Ҳазорон овоз бо қудрате пур хоҳанд шуд, ки ҳақоиқи ачиби Каломи Худоро баён кунанд. Забони лакнатдор қушода хоҳад шуд [забони дигарини Ишаё], ва тарсончак қавӣ гардонида хоҳад шуд, то дар бораи ҳақиқат шаҳодати далерона диҳад. Бигзор Худованд ба қавми Худ ёрӣ диҳад, то маъбади ҷонро аз ҳар гуна нопокӣ пок созанд [Левизодагони Малоқӣ], ва бо Ӯ чунон иртиботи наздикро нигоҳ доранд, ки хангоми рехта шудани борони охири шарикони он гарданд». *Review and Herald*, July 20, 1886.

Рӯёе, ки мо онро баррасӣ мекунем, тавсифи овози Масеҳро дар бар мегирад. Вақте ки Юҳанно рӯй мегардонад ва овози Масеҳро мешунавад, он мисли садои «обҳои бисёр» аст. Вақте ки овози Масеҳ дар бораи аҳди Ӯ бо одамон ё бо қавми баргузида суҳан мегӯяд, он бо обҳои бисёр алоқаманд аст. Паёми Дониёл бобҳои ҳафт то нӯҳ дар соли 1798 муҳркушода шуд, ва сипас, дар соли 1989 паёми Дониёл бобҳои даҳ то дувоздаҳ муҳркушода гардид. Соли 1798 бо овози дарёи Ӯлой алоқаманд аст ва соли 1989 овози дарёи Ҳиддеқал мебошад.

«Нуре ки Дониёл аз Худо қабул кард, махсусан барои ҳамин рӯзҳои охир дода шуда буд. Рӯёҳое, ки ӯ дар соҳилҳои Ӯлой ва Ҳиддақал — дарёҳои бузурги Шиньор — дид, ҳоло дар ҳоли иҷро шудан мебошанд, ва ҳамаи воқеаҳои, ки пешгӯӣ шудаанд, ба зудӣ ба амал хоҳанд омад». *Testimonies to Ministers*, 112.

Дарёи Ӯрдун ҳалқаи пайвандкунанда миёни таърихи аҳди алфо ва таърихи аҳди омегаи Исроили қадим аст. Калимаи «Ӯрдун» маънои «фурудоянда»-ро дорад ва Масеҳро ҳамчун «фурудояндаи бузург» намояндагӣ мекунад.

Бигзор дар шумо низ он фикр бошад, ки дар Масеҳи Исо низ буд: Ӯ, ки дар сурати Худо буд, баробар будан бо Худоро ғанимат нашумурд; балки Худро ҳолӣ кард ва сурати ғуломро гирифт ва ба монанди одамон пайдо шуд; ва чун дар ҳаёти инсон ёфт шуд, Худро фурутан сохт ва то ба марг итоаткор гардид, ҳатто то марги салиб. Филиппиён 2:5–9.

Дарёи Ӯрдун Масеҳро, яъне «фарояндаи бузург»-ро, муаррифӣ мекунад; ва Ӯрдун пайванди миёни таърихи алфа ва омегаи қавми баргузидаи Худост, ки ба онҳо тоқзоре дода шуд, то онро нигоҳ доранд. Обҳои наҷоти Мусо овози Масеҳро муаррифӣ мекунанд, ки агар ҷоне фақат рӯй гардонад, то «овозеро, ки аз қафои онҳо меояд» бишнавад, шунида метавонад; ва овозе, ки он гоҳ хоҳанд шунид, ҳамин аст — овози обҳои бисёр. Аз тӯфони Нӯҳ то вайроншавии Ерусалим дар соли 70 милодӣ, обҳои наҷот ҳамчун аломатҳои роҳ барои қавми аҳди Худо пеш гузошта шудаанд. Он аломатҳои роҳ таърихи дохилии қавми аҳди ниҳони Худоро, яъне яксаду чилу чор ҳазорро, муаррифӣ мекунанд. Обе, ки Дарёи Ӯрдунро таъмин мекунад, аз шабнам ва барфе сарчашма мегирад, ки дар кӯҳҳои Ҳермун ҷамъ

мешавад; ва онҳо саробҳои Дарёи Урдунро ташкил медиҳанд.

Суруди зинаҳо, аз Довуд. Инак, чӣ некӯст ва чӣ хушоянд аст, ки бародарон ба ҳам дар ягонагӣ сокин шаванд! Он мисли равгани гаронбаҳо бар сар аст, ки бар риш чорӣ шуд, бар риши Ҳорун, ва то доманҳои либоси ӯ фуруд омад; Мисли шабнами Ҳермун, ва мисли шабнамест, ки бар кӯҳҳои Сион фуруд меояд; зеро он ҷо Худованд баракатро амр фармуд, яъне ҳаётро то абад. Забур 133:1–3.

Он обҳо ҳамчунин ғори Панро ба вучуд меоранд, ки ҳавзи амиқест дар дохили ғоре воқеъ дар Паниуми Дониёл 11:13–15 ва Қайсарияи Филиппӣ дар рӯзҳои Петрус. Сарчашмаҳои дарёи Урдун низ ҳавзи шайтонӣ ғори Панро ба вучуд меоранд. Овози обҳои бисёр нишон медиҳад, ки муборизаи бузург байни Масеҳ ва Шайтон аз қуллаҳои баландкӯҳи кӯҳҳои Ҳермун оғоз ёфтааст.

Ва Ман ҳам ба ту меғӯям, ки ту Петрус ҳастӣ, ва бар ин саҳра калисои Худро бино хоҳам кард; ва дарвозаҳои дӯзах бар он ғолиб нахоҳанд омад. Матто 16:18.

Номи «Ҳермун» маънои «муқаддас, тақдисшуда, бахшидашуда ё чудошуда»-ро дорад ва рамзи Осмон аст, ки сарчашмаи ҳамаи обҳо ва оғози ҷидоли бузург мебошад, чунон ки бо «дарвозаҳои дӯзах» ифода шудааст; ин ҳамон унвоне буд, ки Исо хангоми дар Қайсарияи Филиппӣ буданаш ба ғори Пан нисбат дод. Дар ҳамон вазъият номи Шимъун Барйӯно ба Петрус иваз карда шуд. Шимъун маънои «касе ки мешунавад»-ро дорад, ва Барйӯно маънои «писари кабӯтар»-ро. Шимъун рамзи ҷоне буд, ки паёми таъмиди Исоро мешунид, ки онро Рӯҳулқудс дар сурати кабӯтар таҷассум мекард. Ҳамчун касе ки паёми таъмиди Масеҳро шунид, Петрус дигаргун мешавад ва 144,000-ро муаррифӣ мекунад. Петрус хангоми дар Паниум буданаш мӯҳр зада шуд, ки ин оятҳои сездеҳ то понздаҳи Дониёл ёздаҳ аст.

Аз обҳои Ҳермун, дарёи Урдун, ки рамзи Масеҳ аст — он Фурудояндаи бузург — сафари худро дар Баҳри Мурда ба анҷом мерасонад. Аз Осмон, ки шабнами ҳаёт аз он ҷо сарчашма мегирад, Масеҳ то ба марги салиб фуруд омад, ки онро Баҳри Мурда намояндагӣ мекунад. Соҳили Баҳри Мурда чуқуртарин сатҳи хушкӣ ошкоршуда бар рӯи замин аст. Дарёи Урдун, ки фуруд меояд, то ба пасттарин сатҳи об бар рӯи замин фуруд меояд, чунон ки Масеҳ то ба марги Худ бар салиб фуруд омад. Аз оби ҳаёт то оби марг, дарёи Урдун фуруд омадани Масеҳро аз осмон то салиб намояндагӣ мекунад.

Мавзӯҳои муҳими нубуввати Китоби Муқаддас бо об алоқаманданд, ва нубуввати Китоби Муқаддас овози Масеҳ аст, ки овози обҳои бисёр мебошад. Фоҳишаи Бобил бар обҳои бисёр нишастааст, ва обҳои Фурот хушк карда мешаванд, то роҳи подшоҳони шарқ тайёр гардад; ва тоҷирон ва подшоҳон аз дур истода, нола мекунанд, зеро киштиҳои Таршиш дар миёни баҳрҳо нобуд карда шудаанд; ва аҳди марг, ки майнӯшони Эфроим хангоми зери дурӯғҳо пинҳон шудани худ пазируфта буданд, ба воситаи тӯфони фарогири қонуни якшанбеи папагӣ бекор карда мешавад.

Вақте ки хоҳар Уайт ба «дарёҳои бузурги Шинор» ишора мекунад, ӯ дар бораи дарёҳои Дачла ва Фурот сухан меғӯяд. Он обҳо то боғи Адан пайгирӣ мешаванд, ки дар он ҷо онҳо

дарёи сеюм ва чоруми аз Адан чорӣ мешуда мебошанд.

Ва номи наҳри сеюм Хиддукил аст; он ҳамон аст, ки ба тарафи шарки Ашшур меравад.
Ва наҳри чорум Фурот аст. Ҳастӣ 2:14.

Хиддакел ҳамон Дачла аст, ва албатта, Фурот ҳамон Фурот буд, ҳарчанд муаррихон ва илоҳиётшиносони муосир муҳолифи инанд. Онҳо пофишорӣ мекунанд, ки Ёлой на дарёи бузург буд, балки танҳо як оброҳи сунъӣ дар Форс буд, на дар Шинор. Ҳамон мақомотҳои башарӣ муайян месозанд, ки танҳо ду дарёи қобили зикре, ки бо Шинор марбутанд, Дачла ва Фурот буданд, ва набия изҳор медорад, ки Ёлой ва Хиддакел «дарёҳои бузурги Шинор» буданд.

Суҳанони набия дар бораи паёми об ба муқобили мутахассисони муосир меистанд, чунон ки мутахассисони қадим ба паёми оби Нӯх муқобилат намуданд. Ба мо маълум карда шудааст, ки он ду рӯёе, ки ба воситаи ду дарё намояндагӣ шудаанд, дар ҷараёни иҷро шудан қарор доранд; бинобар ин, ҳар он чи дар дохили он ду рӯё, ки ба воситаи «ду дарёи бузурги Шинор» дода шудаанд, намояндагӣ шудааст, ба зудӣ ба вуқӯъ хоҳад пайваست. Паёме, ки бо он дарёҳо вобаста аст, овози Масеҳ аст, зеро овози Ё монанди обҳои бисёр аст. Дачла ва Фурот як мавзӯи бузурги нубувватиро намояндагӣ мекунанд, ва шаҳодати онҳо ба аҳде марбут аст, ки Мусои алфа онро баён намуд, ҳамон аҳде ки Масеҳи омега онро тасдиқ кард.

Дар нубувват Дачла намояндаи Ашшур аст ва Фурот — Бобил. Дар ин иртибот, онҳо он ду қудратанд, ки Ирмиё онҳоро ҳамчун шерон тасвир кардааст; аввал подшоҳии шимолро ва баъд аз он подшоҳии ҷанубиро ба асирӣ хоҳанд бурд.

Исроил гӯсфанди пароканда аст; шерон ёро рондаанд: аввал подшоҳи Ашшур ёро фуру бурд; ва охир ин Набукадрассар, подшоҳи Бобил, устухонҳояшро шикаст. Ирмиё 50:17.

Ҳам Ашшур ва ҳам Бобил нисбат ба ҳар ду подшоҳии Исроил душманони шимолӣ буданд ва бинобар ин намунаҳои подшоҳи соҳтаи шимол — қудрати папавӣ — мебошанд. Аслан, ҳамон як суннатҳои сиёсӣ ва динӣ аз ҷониби ин ду қудрате, ки аз як муҳити фарҳангӣ бархоста буданд, амалӣ гардиданд; аммо соҳтори сиёсии Ашшур бештар давлатдориро таъкид мекард, дар ҳоле ки Бобил, ҳарчанд хеле монанд буд, бештар калисосолориро таъкид менамуд. Руми бутпараст ва Руми папавӣ дар баъзе сатҳҳо яқсонанд, аммо бо вучуди ин, Руми бутпараст давлатдориро ифода мекунад ва Руми папавӣ калисосолориро. Ашшур, дар муносибати нубувватӣ ба Бобил, подшоҳии давлатдорӣ буд, ва пас аз он Бобил — қудрате монанд, ки калисосолориро таъкид мекард. Ашшур Руми бутпарастро намояндагӣ мекард ва Бобил Руми папавиро намояндагӣ мекунад. Ҳар ҷаҳон ин қудратҳо муқаддасгоҳи Худо ва лашкари Ёро поймол карданд. Ашшур бо Дачла ва Бобил бо Фурот алоқаманд аст. Ин бо хушк шудани Фурот дар китоби Ваҳй мувофиқат мекунад, то роҳи подшоҳони шарқ омода гардад, чунон ки дар қори Куруш, ки ҷараёни Фуротро дигар карда, Бобилро сарнагун сохт, намуна шудааст. Бобил Фурот аст; Ашшур Дачла аст.

Подшоҳи шимол дар пешгӯӣ ҷангоми бӯҳрони қонуни якшанбе ҷаҳонро тасхир мекунад ва баъд аз он суқут менамояд, аммо ин тасхир аксаран ҳамчун селоби ғолибу фарогир тасвир

мешавад. Ҳикояи подшоҳи шимол, чунон ки бо Ашшур ва Бобил намояндагӣ шудааст, бо дарёҳо рамзгзорӣ мегардад, зеро ин ҳикоя бо овози обҳои бисёр баён карда мешавад.

Замине миёни ду дарё Месопотамия номида мешавад, ки маънояш «замин миёни ду дарё» аст. Ин ду дарё қудрати шимолиро ифода мекунад, ки Худо онро барои ҷазо додани қавми муртадди Худ ба қор мебарад, бо он ки онҳоро ба асорат пароканда месозад. Яке аз шохобҳои садои обҳои бисёр дар номи «Паданарам» ёфт мешавад, ки дар Навиштаҳо танҳо даҳ бор зикр гардидааст. Аввалин зикри он дар иртибот бо аҳд аст, зеро решаҳои хунии Ривқо, зани Исҳоқро муайян месозад. Оят мегӯяд:

Ва Исҳоқ чилсола буд, ҳангоме ки Ривқоро ба занӣ гирифт, духтари Батуили арамі аз Фаддон-Ором, хоҳари Лобони арамі.

Анҷоми чиҳил сол бар асоси се шохиди Мусо нишон дода шудааст, ки ба Қодеш, соли 1863 ва қонуни рӯзи якшанбе мерасонад. Издивоҷи Исҳоқ издивоҷи аҳдист, ки издивоҷи Масеҳро бо яқсаду чилу чор ҳазор нафар дар вақти қонуни рӯзи якшанбе намунавор месозад, ки он соли 1863 аст, ки он Қодеш аст, ки он анҷоми таърихи чиҳилсолаи аҳдист. Ривқо духтари як суриягӣ ва хоҳари Лобон, он суриягӣ, буд, (ки ӯ дар насли баъдии таърихи аҳдӣ, бо Яъқуб, писари Исҳоқ, аҳдро шикаст.)

Бетуил маънои «хонаи харобӣ» ё «харобкунанда»-ро дорад; пас Ривқо духтари «хонаи харобкунанда» буд. Сурия маънои баландкӯҳ ва ҳамвориро дорад, ва Падан-Ором маънои Байнаннаҳрайн, ё замини миёнаро дорад. Ривқо аз насли суриягӣ буд, ки аз Байнаннаҳрайн, аз он баландкӯҳи миёни «Даҷлаи Ашшур» ва «Фуроти Бобил» омада буданд, ки намояндаи шероне мебошанд, ки Худованд онҳоро барои пароканда сохтани ғусфандони муртадди Худ ба қор бурд. Хонаи харобкунандагон дар издивоҷи Исҳоқ ва Ривқо бо хонаи Худо пайваст гардид. Тасодуфӣ нест, ки дар нахустин зикри Падан-Ором ин ду дарё, ки намояндаи подшоҳи пешгӯишудаи шимол мебошанд, ва ӯ ҳамчун сели лабрез тасвир шудааст, бори аввал дар Ҳастӣ 25:20 зикр мешаванд.

Пайванди хонаи вайронӣ бо қавми аҳди Худо он гоҳ идома меёбад, ки Яъқуб аз Эсов мегурезад ва ба назди амақбачааш Лобон мерасад ва дар он ҷо барои ба даст овардани издивоҷи навбатии аҳдӣ ду давраи ҳар қадам аз 2520 рӯзро хизмат мекунад. Як издивоҷ бо пароканда шудани подшоҳии шимолии Исроил анҷом меёбад ва издивоҷи дигар бо пароканда шудани подшоҳии ҷанубӣ анҷом меёбад. Вақте ки давраҳои мутаносиби парокандагии он ду подшоҳӣ дар солҳои 1798 ва 1844 ба поён расид, он издивоҷе ки Яъқуб барои ба анҷом расондани он дар тӯли ду давраи 2520 меҳнат кашида буд, иҷро гардид, зеро домод дар 22 октябри соли 1844 ба издивоҷ омад.

Оё пас Масеҳ Лиахро, ки маънояш «хаста ва монда» аст, ба занӣ гирифт, ё Роҳелро, ки маънояш «сафаркунандаи хуб» аст? Лиаҳ ва Роҳел ду синфи бокирагони сафаркунандаеро намояндагӣ мекунад: яке бокирае, ки дар роҳи ба никоҳи Яъқуб даромадан дар 22 октябри соли 1844 «хаста мешавад», ва дигаре бокирае, ки дар он роҳ «хуб сафар мекунад».

«Дар паси онҳо, дар оғози роҳ, нури дурахшоне барпо шуда буд, ки фаришта ба ман гуфт он “фарёди нисфишаб” аст. Ин нур дар тамоми роҳ медурахшид ва ба пойҳои онҳо равшанӣ мебахшид, то мабодо пешпо хӯранд.

«Агар онҳо чашмонашонро бар Исо, ки рост пеши онҳо буд ва онҳоро сӯйи шаҳр роҳнамоӣ мекард, устувор нигоҳ медоштанд, онҳо дар амон буданд. Вале дере нагузашта баъзеҳо хаста шуданд ва гуфтанд, ки шаҳр хеле дур аст ва онҳо интизор буданд, ки аллакай ба он дохил шуда бошанд. Он гоҳ Исо онҳоро бо боло бардоштани дасти рости пурчалолӣ Худ дилгарм менамуд, ва аз дасти Ё нуре мебаромад, ки бар болои гурӯҳи адвентӣ мавҷ мезад, ва онҳо нидо мекарданд: “Аллилуё!” Дигарон бошад, бемулоҳиза он нуреро, ки пушти сарашон буд, инкор карданд ва гуфтанд, ки на Худо онҳоро то ин андоза дур берун овардааст. Нуре, ки пушти сарашон буд, хомӯш шуд ва пойҳои онҳоро дар торикии комил гузошт, ва онҳо пешпо хӯрда, нишонро ва Исоро аз назар гум карданд, ва аз роҳ ба поён, ба ҷаҳони торику шарии зери он, афтоданд». Early Writings, 15.

Соли 1844 ҳаракати миллери филаделфиявӣ ба никоҳ даромад. Никоҳи 22 октябри соли 1844 ду синфи парастандагонро, ки Роҳел ва Лиаҳ онҳоро намояндагӣ мекунанд, аз ҳам ҷудо кард. Роҳел синфери намояндагӣ мекунад, ки бо муваффақият дар роҳ то никоҳи 22 октябри соли 1844 сафар карда буд, вале синфи Лиаҳ хаста шуд. Пас онҳо аз ҳам ҷудо гардиданд, ва раванди имтиҳони фариштаи сеюм маҳз дар ҳамон ҷое оғоз ёфт, ки раванди имтиҳони Фарёди Нисфи Шаб ба анҷом расида буд.

Никоҳ оғоз ёфта буд ва пас аз он бояд комил гардида, озмуда мешуд. Никоҳ дар соли 1846 комил гардид, ва раванди озмоиши фариштаи сеюм оғоз ёфт. Дар солҳои 1849 ва 1850 Худованд бори дуум дасти Худро дароз мекард, то бақияи Худро ҷамъ оварад. Ҷадвали дууми Ҳабакқук он гоҳ ба таърих ворид карда шуд, чунонки бо маҷмӯаи дууми аҳком пешнамоӣ шуда буд. Пас аз он ки Мусо маҷмӯаи аввалро шикаст, маҷмӯаи дууми лавҳаҳо пеш оварда шуданд. Ҷадвали соли 1850 ҷои ҷадвали соли 1843-ро гирифт, ва дар соли 1850 озмоиши Исроили қадим ҳамчун арӯси аҳди нави Худо ба сӯи Қодиш ва 1863 идома ёфт.

Дар соли 1856, оби бештаре аз ду дарё ба воситаи қалами Ҳирам Эдсон ҷорӣ шуд. Нуре бар «ҳафт замон», ки тавассути қалами Эдсон омад, ҳамон нуре буд, ки аз ҷониби он ду дарёе муаррифӣ мешуд, ки шаҳодати нубуввати худро аз Боғи Адан оғоз карда буданд. Боғи Адан рамзи исёни инсоният бар зидди шариати Худост, ва ҳамон ҷоест, ки обҳои дарёҳои Ёлой ва Ҳиддекел сафари худро оғоз мекунанд. Онҳо аз миёни таърихи аҳд мегузаранд, зеро он Боғ, ки рамзи исён аст, ҳамчунин ҷое мебошад, ки баррае забҳ карда шуд, то либосе фароҳам оварад, ки баргҳои анҷирро бар танҳои Одам ва Ҳавво иваз намояд. Таърихи аҳд аз аҳди ҳаёт миёни Одам ва Худо оғоз меёбад. Он аҳд, ки бо дарахти ҳаёт рамзӣ гардида буд, ба аҳди шикастаи Одам ва Ҳавво овард, ки аҳди нави ҳаётро оғоз намуд, вақте ки Баррае, ки аз бунёди ҷаҳон забҳ шуда буд, барои он ҷуфти урён ва гумашта пӯшиш фароҳам овард. Он ду дарёе, ки аз он Боғ ҷорӣ мешаванд, дар ниҳоят ба рамзҳои қудратҳои табдил меёбанд, ки Худо онҳоро ҳамчун асои танбеҳи Худ ба кор мебарад.

Эй Ашшур, асои ғазаби Ман; ва чӯбе ки дар дасти онҳост, хашми Ман аст. Ман ўро бар зидди қавми риёкор мефиристам, ва бар зидди қавме ки мавриди хашми Ман аст, ба ў амр медиҳам, то ғаниматро бигирад, ва сайдро рабуда барад, ва онҳоро мисли лойи кӯчаҳо поймол кунад. Ишаъё 10:5, 6.

Он ду дарё аз Адан ба насаби Ривқо ва ба издивочи аҳдии ў бо Исҳоқ қорӣ шуданд, ва сипас ба Яъқуб расиданд, ки дар он ҷо оби он ду дарё ҳамчун ду давраи ҷудогонаи ҳафт замон тасвир шудааст. Сипас, ҳамон ду дарё аз миёни шаш боби охири Дониёл мегузаранд, ки барои ҳар дарё се боб муаррифӣ шудааст. Як дарё афзоиши донишро намоёндагӣ мекунад, ки дар бобҳои ҳафт, ҳашт ва нӯҳ қушода шуд, ва дарёи дигар афзоиши донишро намоёндагӣ мекунад, ки дар бобҳои даҳ, ёздаҳ ва дувоздаҳ қушода шуд.

Бобҳои ҳафтум, ҳаштум ва нӯҳум ҳамчун рӯёи Улай тасвир шудаанд, ва Масеҳ ба тарзи монанд дар бобҳои даҳум, ёздаҳум ва дувоздаҳум баён гардидааст. Дар ҳар ду рӯёи дарё, ки дар се боб ифода ёфтаанд, Масеҳ ҳамчун он касе тасвир мешавад, ки бар рӯи об истодааст.

Ва ҳангоме ки ман, яъне ман Дониёл, рӯёро дидам ва дар пайи дарёфти маънои он шудам, инак, пеши рӯям касе ба сурати инсон истода буд. Ва ман овози инсоне аз миёни соҳилҳои Ўлой шунидам, ки нидо карда, гуфт: «Эй Қабраил, ин мардро бифаҳмон, то рӯёро дарк намояд». Дониёл 8:15, 16.

Рӯёи Масеҳ дар боби даҳум ба рӯёе, ки Юҳанно дар Ваҳй боби якум дид, монанд аст, ва дар рӯёи Дониёл дар боби ҳаштум Палмони бар обҳо буд, чунон ки Ў дар боби дувоздаҳум низ буд, он ҷо ки Ў либоси катонӣ дар бар дошт.

«Дар вақти ташрифи Қабраил, набӣ Дониёл қодир набуд, ки таълими бештаре қабул намояд; вале баъд аз чанд сол, бо хоҳиши он ки дар бораи мавзӯҳои, ки ҳанӯз қомилан тавзеҳ дода нашуда буданд, бештар бидонад, ў боз худро ба ҷустуҷӯи нур ва ҳикмат аз Худо бахшид. “Дар он рӯзҳо ман, Дониёл, се ҳафтаи тамом мотам доштам. Нони лазиз нахӯрдам, ва на гӯшт ва на шароб ба даҳонам даромад, ва умуман худро рағван накардам. ... Он гоҳ ҷашмони худро боло бардоштам ва назар кардам, ва инак, марде ки либоси катон дар бар дошт ва миёнаш бо тиллои софи Ўфоз баста шуда буд. Баданаш низ мисли забарҷад буд, ва рӯяш чун намуди барқ, ва ҷашмонаш мисли ҷароғҳои оташ, ва бозувонаш ва пойҳояш ба ранги миси сайқалёфта монанд, ва овози суханонаш мисли овози анбӯҳи бузург.”

«На кам аз Писари Худо ба Дониёл зоҳир нашуд. Ин тавсиф ба он тавсифе монанд аст, ки Юҳанно ҳангоми ошкор шудани Масеҳ бар ў дар ҷазираи Патмос додааст. Худованди мо ҳоло бо фиристодаи дигари осмонӣ меояд, то ба Дониёл он чиро биомӯзонад, ки дар айёми охир ба вуқӯъ хоҳад пайваст. Ин дониш ба Дониёл дода шуд ва ба василаи илҳом барои мо, ки ба онҳо охири ҷаҳон расидааст, сабт гардид». Review and Herald, February 8, 1881.

Дар рӯёи Хидкели Масеҳ дар боби даҳум, Масеҳ бар рӯи об аст ва либоси катон дар бар дорад; ва дар рӯёи Ўлой Ў бар рӯи об аст. Рӯёи Ваҳй боби як бо рӯёе, ки дар рӯёҳои

Ўлой ва Хиддекел пешниҳод шудааст, мутобиқат дорад, ки дар он Хоҳар Уайт муайян месозад, ки он «на камтар аз худӣ Писари Худо» аст. Вақте ки ӯ фариштаи Ваҳй боби даҳумро муайян мекунад, мегӯяд, ки он фаришта «на камтар аз худӣ Исои Масеҳ» буд. Фаришта дар Ваҳй боби даҳум дасти Худро ба сӯи осмон мебардорад ва ба номи Он Касе ки то абадулобод зинда аст, қасам меҳӯрад, ки ин бо рӯъёи Масеҳ дар боби дувоздаҳум пайваست аст, ки ӯ ҳар ду дасти Худро ба сӯи осмон мебардорад ва ба номи Он Касе ки то абадулобод зинда аст, қасам меҳӯрад. Дар Ваҳй боби даҳум ӯ ҳам бар рӯи об ва ҳам бар рӯи замин аст.

Он чи миёни соҳилҳои дарё вучуд дорад, об аст; ва Дониёл «овози мардеро аз миёни соҳилҳо» шунид, пас овоз аз он марде меомад, ки бар рӯи об буд, ва он овоз садои обҳои дарёи Ўлой буд.

Ва дар рӯзи бисту чоруми моҳи аввал, ҳангоме ки ман дар канори дарёи бузург, яъне Хиддиқил, будам; он гоҳ чашмони худро боло бардоштам ва назар кардам, ва инак, марде ба катон дарбар, ки миёнаш бо тиллоӣ ноби Ўфоз баста шуда буд. Баданаш низ мисли забарҷад буд, ва рӯяш ҳамчун намуди барқ, ва чашмонаш чун чароғҳои оташ, ва бозувонаш ва пойҳояш ба ранги мисли миси сайқалёфта, ва овози суҳанонаш мисли овози анбӯҳи мардум. ...

Валекин ту, эй Дониёл, суҳанонро маҳкам ниғаҳ дор ва китобро то вақти анҷом мӯҳр намо; бисёре ба ҳар сӯ равуо хоҳанд кард, ва дониш афзун хоҳад шуд. Пас ман, Дониёл, назар кардам, ва инак, ду нафари дигар истода буданд: яке дар ин ҷониби соҳили дарё, ва дигаре дар он ҷониби соҳили дарё. Ва яке ба он марди либоси катонӣ дар бардошта, ки бар обҳои дарё буд, гуфт: «То анҷоми ин аҷоибот чӣ қадар вақт хоҳад буд?» Ва ман он марди либоси катонӣ дар бардоштаро, ки бар обҳои дарё буд, шунидам, ҳангоме ки дасти ростӣ худ ва дасти чапи худро сӯи осмон боло бардошт, ва ба Зиндаи то абад қасам хӯрд, ки он барои як замон, ва замонҳо, ва нима хоҳад буд; ва ҳангоме ки пароканда сохтани қуввати қавми муқаддасро ба анҷом расонад, ҳамаи ин чизҳо ба итмом хоҳанд расид.

Ва ман шунидам, вале нафаҳмидам; пас гуфтам: «Эй хоҷаи ман, анҷоми ин чизҳо чӣ хоҳад буд?» Ва ӯ гуфт: «Роҳи худро пеш гир, эй Дониёл; зеро ин суҳанон то вақти интиҳо баста ва мӯҳр зада шудаанд. Бисёре пок карда хоҳанд шуд, сафед гардонида хоҳанд шуд ва озмуда хоҳанд шуд; аммо шарирон ба шарорат амал хоҳанд кард; ва ҳеҷ яке аз шарирон нахоҳад фаҳмид; лекин доноён хоҳанд фаҳмид». Дониёл 10:4–6; 12:4–10.

Дарёҳои бузурги Шинар, чунон ки Хоҳар Уайт онҳоро муайян менамояд, ҳар ду ба рӯёе вобастаанд, ки дар он Масеҳ бар рӯи об қарор дошта, суҳан мегӯяд, зеро овози ӯ мисли садои обҳои бисёр аст. Дар ҳар ду рӯё саволи «то кай» матраҳ мегардад. Ҳар ду дарё ҳамчунин дар «саволу ҷавоб»-и Дониёл дар боби ҳашт тасвир шудаанд, ки сутуни марказӣ ва таҳкурсии Адвентизм мебошад. Дар он ҷо, он ду дарё рамзҳои «ҳафт замон»-и парокандагӣ ва поймол гардонидани ҳам муқаддасгоҳ ва ҳам лашкар мебошанд. Он ду дарё нақши худро ҳамчун асои таъдиби Худо ба анҷом мерасонанд, то баъд аз он ба таърихи Миллеритии фариштаи аввал ҷорӣ шаванд, ки дар он ҷо Вилиям Миллер аввалин ҷавоҳири нубуввати худро кашф кард, ки он хати «ҳафт замон» дар Левизода бисту шаш буд. Он ду

дарё ду парокандагии 2520-соларо намояндагӣ мекунад, ки ба воситаи ду шеро Ашшур ва Бобил ба анҷом расонида шуданд; онҳо ба воситаи Дачла ва Фурот, ва албатта ба воситаи Лиё ва Роҳел — ҳоҳарзодагони Ривқо — низ муаррифӣ мешаванд, ки издивоҷи аҳди онҳо ҳангоми чиҳилсола будани Исҳоқ ба вуқӯъ пайваст, чунон ки дар Ҳастӣ 2520 сабт гардидааст.

Миллер танҳо парокандашавии «ҳафт замон»-ро бар зидди подшоҳии ҷанубӣ, яъне Яҳудо, пешниҳод кард, ки он ҳамроҳ бо пешгӯии 2300-сола дар соли 1844 ба иҷро расид. Дар соли 1856, «шароби нав»-и «ҳафт замон» ҳамин парокандашавиро бар подшоҳии шимолӣ муайян кард, ки анҷоми он дар соли 1798 буд. Ҳамчун нахустин кашфи пешгӯёнаи Вилиям Миллер, оби дарёи Фурот дар таърихи фариштаи аввал ҳамчун таълимоти алфа зоҳир гардид. Оби дарёи Улай бо фариштаи сеюм зоҳир гардид. Кашфи алфаи Миллер «ҳафт замон» буд, ки бо дарёи Улай ифода ёфта буд, ва кашфи омегаи Ҳирам Эдсон «ҳафт замон» буд, ки бо дарёи Ҳиддакал ифода ёфта буд.

2520 дарозии он давраро ифода мекунад, ки барои ҳар як подшоҳӣ яксон аст, аммо чиҳилу шаш сол дуртар оғоз меёбад ва ба анҷом мерасад. Соли 1798 вақти интиҳо ва омадани фариштаи аввали Ваҳй боби чордахумро нишон медиҳад. Соли 1798 иҷрои 2520 соли парокандагист, ки бар подшоҳии шимолӣ аз ҷониби шеро Ашшур оварда шуд. Соли 1844 иҷрои «ҳафт замон»-ест, ки бар подшоҳии ҷанубӣ оварда шуд ва онро шеро Бобил муаррифӣ мекунад. Он ду дарё ҳамчун тақияҳои ибтидо ва интиҳои таърихи паёмхон фариштаҳои якум ва дуум мебошанд, ки бо омадани фариштаи сеюм дар 22 октябри соли 1844 ба анҷом расид, вақте ки ҳам карнаи ҳафтум ва ҳам карнаи юбилей дар Рӯзи қафорати намунавии воқеӣ садо доданд.

Пас ту бояд карнаи юбилейро дар рӯзи даҳуми моҳи ҳафтум садо диҳӣ; дар рӯзи қафорат шумо бояд карнаро дар тамоми замини худ садо диҳед. Ибодат 25:9.

Навохтани карнаи ҳафтум рамзи кори Масеҳ аст дар якҷо гардонидани Илоҳияти Худо бо инсоният, ва он бо 2300 соли рӯёи дарёи Улай ифода шудааст; ва навохтани карнаи юбилей рамзи аҳди замин аст, ки шикаста шуд ва бар қавми Худо оварда гардид, он чиро ки Дониёл лаънат ва қасами Мусо номид, ва он чиро ки Мусо «мурофияи аҳди Худо» номид.

Бале, тамоми Исроил аз шарияти Ту таҷовуз кардааст, ҳатто рӯй гардонидани, то ки ба овози Ту итоат наамояд; бинобар ин лаънат бар мо рехта шудааст, ва қасаме ки дар шарияти Мусо, бандаи Худо, навишта шудааст, зеро ки мо бар зидди Ӯ гуноҳ кардаем. Донёл 9:11.

«Лаънат» ва «қасам», ки дар бораи онҳо «дар шарияти Мусо» навишта шудааст, ҳамон «ҳафт бор»-и Ибодат бисту шаш аст. Калимае, ки «қасам» тарҷума шудааст, ҳамон калимаи ибронӣ аст, ки дар Ибодат ба «ҳафт бор» тарҷума шудааст. Лаънат барои шикастани қасами аҳд дар боби бисту панҷ дар боби бисту шаш баён шудааст, ки дар он ҷо Мусо лаънатро ҳамчун «низои аҳд» муайян мекунад.

Он гоҳ Ман низ бар хилофи шумо амал хоҳам кард, ва шуморо барои гуноҳоятон боз ҳафтчандон ҷазо хоҳам дод. Ва шамшереро бар шумо хоҳам овард, ки интиқоми паймони Маро хоҳад гирифт; ва ҳангоме ки шумо дар дохили шаҳрҳои худ ҷамъ шавед, ваборо дар миёни шумо хоҳам фиристонд; ва шумо ба дасти душман таслим карда хоҳед шуд. Ибодат 26:24, 25.

Худованд шамшери шери Ашшурро бар подшоҳии шимолӣ овард, то онҳоро дар соли 723 то милод бо ба дасти душман супурдан «ҷазо» диҳад. Чилу шаш сол пас, дар соли 677 то милод, подшоҳии ҷанубӣ лаънати Мусоро эҳсос кард. Лаънати Мусо мочарои аҳд аст. Дар тӯли чилу шаш сол шерони Байнаннаҳрайн аз ҷониби Худо ба қор бурда шуданд, то лашкарро дур созанд ва поймол кунанд. Дар поёни он давраи чилу шашсола Набукаднесар муқаддасгохро вайрон кард. Лашкари саволи Дониёл дар ояти сездаруми Дониёл ҳашт дар тӯли як давраи чилу шашсола аз ҷониби душманонашон ба ғулумӣ қашида шуд, ки бо вайроншавии муқаддасгоҳ ба авҷ расид; ва ҳамин муқаддасгоҳ ҳамон мавзӯи дигари ояти сездар буд, ки бояд поймол карда мешуд. Вақте ки он дарёро мутаносибан ба солҳои 1798 ва 1844 расиданд, лашкаре ҳамчун маъбад ҷамъ оварда шуда буд, зеро лашкар ҷисм аст, ва ҷисм маъбад аст. Дар анҷоми он давра маъбаде, ки дар тӯли он чилу шаш сол бино гардида буд, бояд дар издивоҷи Илоҳият бо инсоният бо маъбади осмонӣ пайваст мешуд. Издивоҷ миёни ду маъбад аст, ва он чиро, ки Худо ба ҳам мепайвандад, набояд ҷудо бошад.

Оби Дачла то соли 1798 расид ва оби Фурут то соли 1844 расид. Даре пеш аз омадани фариштаи сеюм, фариштаи дуюм омад, ва баъд аз он, дар ҷамъомади хаймагии Эксетер, Нью-Ҳемпшир, аз 12–17 августи соли 1844, паёми Нидои Нимашаб рехта шуд. Exeter маънои «қалъаи обӣ»-ро дорад, ва дар он ҷамъомади хаймагӣ, ҷамъомади тақаллубие дар хаймаи дигар баргузор гардид, ки онро гурӯҳе аз Уотертаун, Массачусетс, барпо карда буд. Обҳое, ки, мувофиқи гуфтаи Хоҳар Уайт, аз Адан сарчашма гирифта буданд, наздик буд, ки ҳамчун «мавҷи азими баҳрӣ» дар саросари соҳили шарқии Иёлотӣ Муттаҳида паҳн карда шаванд. Заминларзае, ки он мавҷи азими баҳриро барангехт, дар Боғи Адан рӯй дод, вақте ки Шайтон бар инсоният ғолиб омад ва боиси ларзиши азими замин дар Адан гардид, ки мавҷҳои он то ба Нидои Нимашаби таърихи миллерӣ расиданд. Он мавҷи азими баҳрӣ ба Нидои Нимашаб дар таърихи яқсаду чилу ҳафто ҳазор ворид мешавад, ва мавҷе, ки аз заминларзаи гуноҳи Одам оғоз ёфт, то ба заминларзаи қонуни якшанбеи Ваҳй боби ёздаҳ мерасад.

Овози Масеҳ овози обҳои бисёр аст, ва он обҳо, чун ба ҳам мепайванданд, паёми борони охиристо ташкил медиҳанд. Ишаъё ва писараш Шеарёшуб дар ояти сеюми боби ҳафтум назди ҳавзи канали болоӣ истодаанд ва паёми борони охиристо дар вақти мӯҳригузори яқсаду чилу ҳафто ҳазор пешниҳод менамоянд. Дар он ҷо эълони Ишаъё бар подшоҳи аблаҳ ва шарир Оҳоз чунин аст, ки Худованд бар Оҳоз обҳои Ашшур, подшоҳ Санҳерибро хоҳад фиристонд, ва оби ӯ то ба гардан хоҳад расид.

Ва Худованд боз ба ман сухан ронда, гуфт: «Азбаски ин қавм обҳои Шилуахро, ки ором қорӣ мешаванд, рад мекунад ва аз Ризин ва писари Рамалёху шод мегардад, бинобар ин, инан, Худованд бар онҳо обҳои дарёро меоварад, пурзӯр ва фаровон, яъне подшоҳи

Ашшурро бо тамоми чалоли ӯ; ва ӯ аз болои ҳамаи мачроҳои худ баромада, аз ҳамаи соҳилҳои худ хоҳад гузашт. Ва ӯ аз Яхудо хоҳад гузашт; тугён намуда, аз ҳад хоҳад гузашт, то ба гардан хоҳад расид; ва густариши болҳои ӯ тамоми паҳнои замини туро пур хоҳад кард, эй Имонуил». Ишаъё 8:5–8.

Оҳоз обҳоеро, ки аз ҷониби Худованд «фиристода» шуда буданд, рад кард; бинобар ин, Худованд обҳои Ашшурро ба назди Оҳоз «фиристонд». Оҳоз аз иттиҳодияи «Разин ва писари Рамалиё» «шод гардид». Оҳоз аз паёми қалбакии борони охир, ки аз ҷониби Разин ва писари Рамалиё рамзӣ тасвир мешавад, «шодӣ мекунад».

Разин ва писари Рамалёх, яъне Фақох, подшоҳи подшоҳии шимолӣ, як сохтакории Ишаъё ва писари ӯро муаррифӣ мекунанд. Подшоҳи аҳмақ ва шарир Оҳоз аз иттиҳоде, ки тавассути даҳ қабилҳои шимолии Исроил ва Сурия намояндагӣ мешавад, «шод мегардад», ва ин муносибати ғайриқонунии калисо ва давлатро дар қонуни якшанбе тимсол менамояд. Оҳоз шод мегардад, зеро шарм ва шодӣ ду эҳсоси муқобиле мебошанд, ки ваҳй онҳоро барои хитоб ба онҳое ба қор мебарад, ки дар баҳси борони охир намояндагӣ шудаанд. Вақте ки Ирмиё китоби хурдро хӯрд, он шодӣ ва фараҳмандии дили ӯ буд, ва Юил ба мо хабар медиҳад, ки қавми Худо ҳаргиз шарманда нахоҳанд шуд. Оҳоз, чун як Лоудикияӣ, кӯр аст; бинобар ин ӯ аз паёми бардурӯғи об шод мегардад ва паёми ҳақиқии оби Ишаъёро рад мекунад. Ӯ бояд аз он шарм медошт, ки ба паёми сохтакории борони охир, ки тавассути тӯфони подшоҳи шимол намояндагӣ мешавад, эътимод мекунад, аммо ӯ паёми Шилоахро рад кардааст.

Паёми Шилоах дар Ишаъё боби ҳашт ҳамоно паёми борони охир аст. Ҳавзи Шилоах дар Аҳди Қадид ҳамчун ҳавзи Силоам шинохта мешавад. Дар ибронӣ ё юнонӣ маънои он «фиристондашуда» аст. Барои Масех лозим буд, ки биравад, то Ӯ Рӯҳулқудсро «бифиристад». Ишаъё ва Оҳоз назди ҳавзи Шилоах ҳастанд, ва озмоиш бар он асос меёбад, ки оё ба ҳавзи Шилоах, чунон ки аз ҷониби Ишаъё ва писари ӯ намояндагӣ мешавад, имон оваранд, ё ба Разин ва писари Ремалёху имон оваранд? Оҳоз байни ду об интиҳоб мекунад: обҳои Шилоах ё обҳои подшоҳи Ашшур. Оҳоз аз иттиҳод ва паёме, ки аз ҷониби Разин ва писари Ремалёху намояндагӣ мешуд, шод гардид ва бинобар ин ӯ ба ҷои обе, ки дар вақти доварии ӯ нарма ҷорӣ мешавад, тӯфони вайронӣ ва харобиро қабул кард. Доварии ӯ қонуни якшанберо намояндагӣ мекунад, вақте ки подшоҳи шимол мисли тӯфон тамоми ҷаҳонро фаро мегирад. Ин аз қонуни якшанбе ба баъд рӯй медиҳад, вақте ки тӯфони Фарёди Нимашаб низ ҷаҳонро фаро гирифта истодааст.

Оҳоз аз иттиҳоди даҳ қабилҳои шимолӣ ва Сурия шод мегардад, ва ба ҳамин тарз аз он паёме низ шод мегардад, ки калисо ва давлатро ба ҳам мепайвандад, чунон ки ҳар иттиҳоди ғайришаръӣ, ки дар Қаломии Худо ёфт мешавад, онро намояндагӣ мекунад. Ишаъё намояндаи филиделфиён аст, ва Оҳоз намояндаи лаодикийён. Масех шаҳодати Ишаъёро бо шаҳодати Худо ҳам мепайвандад, ҳангоме ки Ӯ марди кӯрро, ки лаодикӣ буд, назди ҳавзи Силоам шифо медиҳад.

Ва чун Исо мегузашт, мардеро дид, ки аз батни модар кӯр таваллуд шуда буд. Ва шогирдонаш аз Ӯ пурсида, гуфтанд: «Устод, кӣ гуноҳ кард: ин мард ё падару модараш, ки ӯ кӯр таваллуд шуд?»

Исо дар ҷавоб гуфт: «На ин шахс гуноҳ кардааст ва на падару модараш; балки то аъмоли Худо дар ӯ зоҳир гардад. То вақте ки рӯз аст, Ман бояд аъмоли Фиристандаи Худо ба ҷо оварам; шаб меояд, ки ҳеҷ кас наметавонад кор кунад. То даме ки Ман дар ҷаҳон ҳастам, нури ҷаҳон ҳастам». Чун инро гуфт, бар замин туф кард, аз туф гил сохт, ва ҷашмони кӯрро бо он гил молида, ба ӯ гуфт: «Бирав ва дар ҳавзи Силоам бишӯй» (ки тарҷумааш «Фиристода» аст). Пас ӯ рафт ва шуст, ва бино шуда бозомад.

Пас ҳамсоғон ва онҳое ки пештар ӯро дида буданд, ки кӯр буд, мегуфтанд: «Оё ин ҳамон кас нест, ки менишасту гадоӣ мекард?» Баъзе гуфтанд: «Ин ҳуди ӯст»; дигарон гуфтанд: «Ӯ ба вай монанд аст»; вале ҳуди ӯ гуфт: «Ман ҳамонам». Пас ба ӯ гуфтанд: «Ҷашмонат чӣ гуна кушода шуданд?»

Ӯ дар ҷавоб гуфт: «Марде, ки Исо ном дорад, гил сохт ва ҷашмони маро тадҳин кард, ва ба ман гуфт: “Ба ҳавзи Силоҳ бирав ва худро бишӯй”. Пас ман рафта, шустам, ва биной ёфтам». Юҳанно 9:1–11.

Марди кӯр, ҳамроҳ бо подшоҳи аблаҳу шарир Оҳоз, озмуда мешаванд, ки оё эътимоди худро ба ҳавзи Силоам бимонанд ё ба селоби Ашшур. Марди кӯр медонад, ки кӯр аст, аммо Оҳоз сарватманд аст, аз молу неъмат афзудааст ва ба ҳеҷ чиз эҳтиёҷ надорад. Оҳоз бокираи аблаҳ аст назди ҳавзи борони охирин, ва марди кӯр бокираи доно. Обҳое, ки Фиристода шудаанд, ё обҳое, ки аз Ашшур фиристода мешаванд, озмоиш мебошанд.

Ҳавз ҷоест, ки дар он об ҷамъ оварда мешавад, ва ба таври нубувватӣ, ҳавз он ҷоест, ки дар он ҷӯйҳо, дарёҳо, наҳрҳо, баҳрҳо, укёнусҳо, кӯлҳо, борон ва шабнами гуногуни ҳамаи «обҳо»-е, ки овози Масеҳро ифода мекунанд, ҷамъ мегарданд. Ҳавзи борони охир аз обе ташаккул меёбад, ки аз ҳавзи боло ҷорӣ мешавад. Ҳавз паёми борони охирро дар заминаи як озмоиш ифода мекунад. Оҳоз обҳое, ки ба нармӣ ҷорӣ мешаванд, рад кард, вале марди кӯр ба паёме, ки бо ҳавз алоқаманд буд, итоат намуд. Исо андаке аз Илоҳияти Худо, ки ҳамчун «туф» ифода шудааст, гирифта, онро бо гил омехт, ки ин омезиши Илоҳият бо инсониятро ифода мекунад, ки онро Масеҳ дар Қудси Ақдос ба анҷом мерасонад.

Масеҳ бар замин туф кард ва туфашро омехта, лой сохт. Ӯ бо паёми иттиҳоди илоҳият ва инсоният ҷашмони кӯрро тадҳин намуд. Паёме, ки бо иттиҳоди илоҳият ва инсоният ифода мешавад, паёми соли 1888 аст, ва он барои он пешбинӣ шудааст, ки инсонро аз ҳолати Лоудикия ба ҳолати Филадельфия табдил диҳад. Аммо ин паём иштироки инсонро талаб мекунад. Онҳо бояд ба ҳавз раванд, сипас шустушӯ кунанд.

Ҳама гуноҳ кардаанд ва аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд, вале Исо гуфт, ки на он кӯр ва на падару модари ӯ гуноҳ накардаанд. Исо масъалаи айбро аз ҳолати он кӯр бармедорад ва ӯро ҳамчун марде муайян мекунад, ки барҳезонда шудааст, то Худовандро ҷалол диҳад; ва он марди набавӣ дар пешгӯии Китоби Муқаддас, ки ба он мақсад барҳезонда мешавад, ки «корҳои Худо зоҳир гарданд», ҳамон нишона аст, ки аз мардону заноне таркиб ёфтааст, ки

аз Лоудикия ба Филадельфия гузаштаанд. Нишона он чое аст, ки дар он корҳои Худо зоҳир мешаванд, зеро кори Ў ин буд, ки Илоҳиятро бо инсоният муттаҳид созад (чунон ки дар равғани лой ифода ёфтааст), ва ғаниматҳои он кор касоне мебошанд, ки на танҳо паёми Лоудикиягиро шунидаанд, балки касоне низ, ки ба дастури дар он паём буда пайравӣ кардаанд. Дастур барои он кӯр ин буд, ки рафта, худро бишӯяд. Вақте ки ӯ бино шуд, дигар эҳтиёҷ надошт, ки кӯшиш кунад Худоро ҷалол диҳад; вазъиятҳои гирду атрофи ӯ боис шуданд, ки ин воқеъ гардад.

Он бо наздик шудани Масеҳ оғоз ёфт, ва пас аз он кори Масеҳ омад. Охирин кори Масеҳ дар муқаддасгоҳи Осмонӣ нисбат ба инсон ин аст, ки инсонро аз водии устухонҳои хушки мурда, ё аз ҳолати мурда будан дар кӯчаҳо, ё аз кӯр будан мисли кӯршапарак дигаргун созад. Кори охирини Ў аз нав офаридани қавми Худ ба сурати Худи Ёст; ва маҳз ҳамон корест, ки Ў ҳангоми офаридани Одам аз ғубори замин ба ҷо овард, ва сипас ба ӯ нафаси ҳаёт дамид. Кори охирин ҳамон кори аввал аст, зеро Ў аввал гилро сохт ва баъд он гилро бо ҳаёти Рӯҳи Худ тадҳин намуд. Дар мавриди Одам, Рӯҳ нафаси Ў буд; дар мавриди марди кӯр, он об буд. Дар водии устухонҳои мурдаи Ҳизқиёл, он паёми ҷамъоварӣ буд, ки ҷисмро ба вучуд овард. Сипас паёме аз ҷор бод бар ҷисм дамида шуд, ва он гоҳ он ҳамчун лашкари азим ба по хест.

Ҳанӯз ҳангоме ки он кӯр нобино буд, Исо ўро дид ва сипас ба назди ӯ омад. Ў ба назди он кӯр дар заминаи саволе, ки шогирдонаш бардошта буданд, меояд, ва ба ин васила ба Ў имкон медиҳад, ки барои ин мисол заминаи дурусти нубувватиро муқаррар намояд. «Аъмоли Худо» рамзи нубувватист бар хатҳои гуногуни сершумори шаҳодат дар Китоби Муқаддас. Ҳар зуҳури «аъмоли Худо» дар Навиштаҳо дар замони борони охирин ба иҷро мерасад. Исо заминаи ин ҳикояро дар ҷорҷӯби паёми ниҳой қарор медиҳад, чунон ки он дар оятҳои охирини Малоқӣ ба воситаи Илёс намоёндагӣ шудааст.

Волидайн ва кӯдаки нобино ҳамчун гуноҳкор маҳкум карда намешаванд, зеро ин замони қорҳои аҷоибӣ Худост, ва дар он замон дилҳои падарон ва дилҳои фарзандон баргардонида хоҳанд шуд, то масъалаи мавриди назарро бубинанд. Масъала ин аст — оё марди нобинои Лаодикия ба марди тадҳиншудаи Филадельфия табдил ёфтааст ё не. Ин ҳамон масъалаест, ки дар замони борони охир падару модарон ва кӯдакро рӯ ба рӯ месозад, зеро он ҳамчунин замони доварист. Ва замони доварӣ мувофиқи пешгӯии аҳди Иброҳим дар наслҳои сеюм ва ҷорум иҷро мегардад. Марди нобино насли охирин ва ҷорум аст, ва падару модари ӯ насли сеюм мебошанд. Дар он давра паёми Илёс оилаҳоро ба чунин вазъиятҳо мегузорад, ки онҳо маҷбур мешаванд паёми ҳавзи Силоҳро қабул ё рад намоёнд. Подшоҳи аблаҳ ва шарир Оҳоз паёми он ҳавзро рад кард, аммо марди нобино онро қабул намуд. Паёми Илёси Малоқӣ дар ҷорҷӯбаи лаънате қарор дорад, ки пеш аз рӯзи бузург ва даҳшатноки Худованд меояд.

Вақте ки Исо шароитро, ки мо онро баррасӣ мекунем, ба тартиб меовард, дар ҳулокаи Худ оид ба мақсади ин мӯъҷиза чунин дохил кард, ки Ў бояд ҳамон вақт қор кунад, зеро замоне хоҳад расид, ки ҳеҷ кас наметавонад қор кунад. Қоре, ки Ў ба он ишора намуд, дар рӯшноии рӯз анҷом меёбад, ва анҷоми қор ҳамчун шаб тасвир шудааст. Ишораи Ў ба анҷоми муҳлати имтиҳон аст.

Вақте ки Ў кори доварию Худро ба анҷом мерасонад, либосҳои коҳинонаи Худро аз тан берун мекунад ва либосҳои интиқоми Худро ба бар менамояд. Вақте ки Ў он кори ҷудо кардани гумшудагонро аз наҷотёфтагон ба анҷом мерасонад, кори наҷот поён меёбад. Давраи имтиёз баста мешавад, ва акнун шаб фаро мерасад, вақте ки ҳеҷ кас наметавонад кор кунад. Паёми Масеҳ на танҳо паёми Лоудикия ба шахси кӯр буд, балки паёми Илос буд, ки дар заминаи наздик будани баста шудани давраи имтиёз қарор дода шудааст, ки ин ангезаи муқаддаси Масеҳ барои меҳнат кардан баҳри наҷоти ҷонхост.

Аввал Масеҳ ба марди кӯр наздик шуд, сипас марҳамро омода карда, ба ӯ молид, баъд дастурҳо дод барои коре ки он кӯр бояд ҳудаш анҷом мебуд; ва ба ҳамон андоза муҳим аст, ки ҳангоме ки ӯ ба он кор оғоз мекунад, биноияш барқарор мегардад. Вақте ки ӯ биноӣ меёбад, аз як Лоудикияи кӯр ба як Филоделфиягӣ табдил меёбад. Давраи дигаргуншавии он ду калисо дар оғоз, аз соли 1856 то 1863, ба иҷро расид.

Он давра ҷудо шудани гандум аз мастакҳо ва мӯҳр задани ниҳони яксаду чихилу чор ҳазорро ифода мекунад, ки баъд аз он ҳамчун парчам барафрошта мешаванд. Он кӯрмарди кӯр дарҳол ба маркази таваҷҷуҳи умумӣ табдил ёфт — пас аз он ки аз лаодикийён ба филоделфийён гузашт. Он кӯрмарди кӯр ҳамон яксаду чихилу чор ҳазор аст, ва шоҳи шарир ва аблаҳ Оҳоз ҳамон қавми аҳди пешинанд, ки аз даҳони Худованд қай карда берун андохта мешаванд. Дар ҳамон нуқтаи таърих, Исо ё аз оби даҳони Худ барои тадҳини қавми аҳди нави Худ истифода мебарад, ё қавми аҳди пешинро аз даҳони Худ берун мебарояд.

Мо ин андешаҳоро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

«Бӯҳрони наздик»

Бо дақиқии хатононопазир Зоти Беинтиҳо бо ҳамаи халқҳо ҳисобе нигоҳ медорад. То даме ки раҳмати Ў бо даъватҳо ба тавба пешниҳод мешавад, ин ҳисоб кушода хоҳад монд; аммо ҳангоме ки ҳадде муайян, ки Худо муқаррар кардааст, фаро расад, хизмати ғзаби Ў оғоз меёбад. Он гоҳ ҳисоб баста мешавад; сабри илоҳӣ поён меёбад; дигар ба ғайри онҳо илтиҷо барои раҳмат нахоҳад буд.

«Паёмбар, ба асрҳои оянда назар андохта, замони моро пеши назари худ мучассам мекунӣ. Миллатҳои ин аср баҳрабардорони марҳаматҳои бесобиқа гардидаанд. Бехтарин баракатҳои Осмон ба онҳо ато шудаанд; аммо бар зидди онҳо такаббури афзоюнда, ҳарисӣ, бутпарастӣ, хор шумурдани Худо ва носипосии паст навишта шудааст. Онҳо ба суръат ҳисоби худро бо Худо мебаранд.»

Рӯзҳои босуръат наздик мешаванд, ки дар ҷаҳони динӣ ҳайрату саргардонии бузург ба вучуд хоҳад омад. Худоёни бисёр ва соҳибони бисёр хоҳанд буд; ҳар бода аз таълим хоҳад вазид; ва шайтон, ки дар либоси фариштагон ороста шудааст, агар мумкин мебуд, ҳатто баргузидагонро низ фиреб мебуд.

«Тамасхури ҳамагонӣ, ки бар парҳезгории ҳақиқӣ ва муқаддасӣ рехта мешавад, онҳоро, ки бо Худо иртиботи зинда надоранд, ба он мебарад, ки эҳтироми худро нисбат ба шариати Ў аз даст диҳанд. Ва ҳар қадар беэҳтиромӣ ба шариати илоҳӣ ошкортар гардад,

хамон қадар хатти ҷудокунанда миёни риоякунандагони он ва ҷаҳон, ва калисое, ки ҷаҳонро дӯст медорад, равшантар хоҳад шуд. Муҳаббат ба аҳкоми Худо дар як гурӯҳ ба андозае афзоиш меёбад, ки дар гурӯҳи дигар нафрат нисбат ба онҳо меафзояд.»

«Ман ҳастам»-и бузург шариати Худо сафед мекунад. Ў ба онҳое сухан мегӯяд, ки онро дар тӯфонҳо, дар селҳо, дар боди саҳт, дар заминларзаҳо, дар хатарҳо дар хушкӣ ва дар баҳр ботил мегардонанд. Ҳоло вақти он аст, ки қавми Ў худро ба усул содиқ нишон диҳанд.

«Мо бар остонаи воқеаҳои бузург ва ҷиддӣ истодаем. Худованд назди дар аст. Бар кӯҳи Зайтун Ночотдиҳанда манзараҳоеро баён намуд, ки бояд пеш аз ин воқеаи бузург ба амал меомаданд: “Аз ҷангҳо ва овозаҳои ҷангҳо хоҳед шунид,” — гуфт Ў. “Қавме бар зидди қавме ва подшоҳие бар зидди подшоҳие бармехезад; ва қаҳтиҳо, вабоҳо ва заминларзаҳо дар ҷойҳои гуногун ба амал хоҳанд омад. Ҳамаи ин оғози дардхост.” Гарчанде ки ин пешгӯиҳо ҳангоми ҳаробии Ерусалим қисман иҷро шуданд, онҳо ба рӯзҳои охир татбиқи мустақимтар доранд.

«Юҳанно ва дигар анбиё низ шохидони манзараҳои даҳшатноке буданд, ки ҳамчун аломатҳои омадани Масеҳ ба вуқӯъ хоҳанд пайваст. Онҳо диданд, ки лашкарҳо барои ҷанг гирд оварда мешаванд, ва дилҳои одамон аз тарс аз кор мемонанд. Онҳо диданд, ки замин аз ҷои худ ҷунбонда мешавад, кӯҳҳо ба миёни баҳр андохта мешаванд, мавҷҳои он хурӯшон ва ноором мегарданд, ва кӯҳҳо аз тугёни он ба ларза меоянд. Онҳо диданд, ки косаҳои ғазаби Худо кушода мешаванд, ва вабо, қаҳтӣ ва марг бар сокинони замин меоянд.»

«Аллакай Рӯҳи боздорандаи Худо аз ҷаҳон бозпас гирифта мешавад. Ва тӯфонҳои саҳт, бодҳои шадид, офатҳои баҳрӣ ва заминӣ, пайи ҳам бо суръати зиёд меоянд. Илм мекушад ҳамаи инро тавзеҳ диҳад. Нишонаҳое, ки гирди моро торафт бештар фаро гирифта, аз наздик будани омадани Писари Худо хабар медиҳанд, ба ҳар чизи дигар нисбат дода мешаванд, ҷуз ба сабаби ҳақиқӣ. Одамон наметавонанд фариштагони посбонеро, ки ҷаҳор бодро бозмедоранд, то онҳо нафароянд, то даме ки бандагони Худо мӯҳр карда шаванд, дарк намоянд; аммо ҳангоме ки Худо ба фариштагони Худ амр фармояд, ки бодҳоро раҳо кунанд, чунин саҳнае аз ғазаби интиқомгирандаи Ў падида хоҳад омад, ки ҳеҷ қаламе наметавонад онро тасвир кунад.»

«Бӯҳроне бар сари мост; вале бандагони Худо набояд дар ин ҳолати бузурги изтирорӣ ба худ така кунанд. Дар рӯёҳое, ки ба Ишаё, Ҳизкиёл ва Юҳанно дода шуданд, мо мебинем, ки осмон то чӣ андоза бо воқеаҳое, ки бар замин рух медиҳанд, зич пайванд дорад. Мо ғамхории Худоро нисбат ба онҳое мебинем, ки ба Ў вафодоранд. Ҷаҳон бе ҳоким нест. Нақшаи воқеаҳои оянда дар дасти Худованд аст. Ҷалоли Осмон тақдири халқҳо, ҳамчунин қорҳои калисои Худо, дар ниғаҳдории Худ нигоҳ медорад.»

«Худо он чиро ки дар рӯзҳои охир ба вуқӯъ хоҳад пайваст, ошкор намудааст, то ки қавми Ў барои истодагӣ бар зидди тӯфонҳои муҳолифат ва ғазаб омода бошанд. Онҳое ки аз воқеаҳое, ки дар пеши рӯйшон қарор доранд, огоҳ карда шудаанд, набояд бо интизории орои тӯфони оянда нишинанд ва худро бо ин тасалли диҳанд, ки Худованд

дар рӯзи тангӣ вафодорони Худо ро паноҳ хоҳад дод. Мо бояд мисли одамоне бошем, ки Худованди худро интизоранд, на бо чашмдошти беҳуда, балки дар меҳнати ҷиддӣ ва бо имони матин. Акнун замони он нест, ки бигзорем зеҳни мо ба чизҳои камаҳамият банд гардад.»

«Ҳангоме ки одамон дар хобанд, Шайтон ғайбона вазро чунон тартиб медиҳад, ки қавми Худованд на раҳму шафқат ёбанду на адолат. Ҳаракати якшанбе ҳоло дар торикӣ роҳи худро пеш мебарад. Роҳбарон масъалаи ҳақиқиро пинҳон мекунанд, ва бисёре аз онҳое ки ба ин ҳаракат ҳамроҳ мешаванд, худ намебинанд, ки ҷараёни пинҳонӣ ба кучо майл дорад. Изҳороти он мулоим ва зоҳиран масеҳист; аммо вақте ки ба сухан ояд, рӯҳи аждаҳоро ошкор хоҳад кард. Вазифаи мост, ки ҳар он чиро, ки дар тавонамон аст, ба ҷо оварем, то хатари таҳдидунандаро пешгирӣ намоем. Мо бояд масъалаи воқеии мавриди баҳсро пеши мардум гузорем ва ба ин васила муқовимати самараноктаринро бар зидди тадбирҳое, ки озодии вичдонро маҳдуд месозанд, ба миён оварем. Мо бояд Навиштаҳоро биомӯзем ва қодир бошем, ки сабаби имони худро баён кунем. Паёмбар мегӯяд: “Бадкорон бадӣ хоҳанд кард, ва ҳеҷ яке аз бадкорон нахоҳад фаҳмид; аммо хирадмандон хоҳанд фаҳмид.”»

«Ояндаи муҳиме пеши рӯи мост. Барои рӯ ба рӯ шудан ба озмоишҳо ва васвасаҳои он, ва барои ба ҷо овардани вазифаҳои он, имони бузург, нерӯ ва матонат лозим хоҳад буд. Аммо мо метавонем бо ҷалоли қомил ғолиб оем; зеро на як ҷони бедор, дуоғӯй ва имондор ба доми найрангҳои душман нахоҳад афтод. Тамоми осмон ба неқӯҳволии мо манфиатдор аст ва мунтазири он аст, ки мо ҳикмат ва қуввати онро талаб намоем. Ҳар таъсири муқобил, хоҳ ошкор бошад, хоҳ пинҳонӣ, метавонад бо муваффақият муқовимат карда шавад, «на бо қудрат ва на бо тавоноӣ, балки бо Рӯҳи Ман», мегӯяд Худованди лашкарҳо. Худо ҳоло низ, ҳамон тавре ки дар замонҳои қадим, ба ҳамон андоза омода аст, ки ба воситаи кӯшишҳои инсонӣ амал намояд ва ба воситаи абзорҳои заиф қорҳои бузургро ба анҷом расонад. Мо ғалабаро на ба воситаи шумора, балки ба воситаи таслими қомил ҷон ба Исо ба даст хоҳем овард.»

«Акнун, дар ҳоле ки ҳанӯз марҳамат побарҷост, дар ҳоле ки Исо барои мо шафоат мекунад, биёед барои абадият қори қомилонро анҷом диҳем». Southern Watchman, 25 декабри 1906.